

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 194/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. 1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 194/02

Sprawa C-238/12 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. – FLSmith & Co. A/ S przeciwko Komisji Europejskiej (Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor worków przemysłowych z plastiku — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81WE — Nieograniczone prawo orzekania przez Sąd — Obowiązek uzasadnienia — Przypisanie spółce dominującej naruszenia popełnionego przez spółkę zależną — Odpowiedzialność spółki dominującej za zapłatę grzywny nałożonej na spółkę zależną — Proporcjonalność — Postępowanie przed Sądem — Rozsądny termin na wydanie orzeczenia) 2

2014/C 194/03

Sprawa C-390/12: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (poprzednio Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich) – Austria] – postępowania wszczęte przez Roberta Pfliegera, Autoart a.s., Mladena Vucicevica, Maroxx Software GmbH, Ing. Hansa-Jörga Zehetnera (Artykuł 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 15 – 17, 47 i 50 — Wolność wyboru zawodu i prawo do podejmowania pracy, wolność prowadzenia działalności gospodarczej, prawo własności, prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, zasada ne bis in idem — Artykuł 51 — Zakres stosowania — Stosowanie prawa Unii — Gry losowe — Ograniczające przepisy państwa członkowskiego — Sankcje administracyjne i karne — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność). 3

2014/C 194/04	Sprawa C-475/12: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (dawniej Fővárosi Bíróság) – Węgry] – UPC DTH Sàrl przeciwko Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökségének (Sektor telekomunikacji — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Dyrektywa 2002/21/WE — Transgraniczne świadczenie usług w postaci pakietu programów radiowo-telewizyjnych — Warunkowy dostęp — Kompetencja krajowych organów regulacyjnych — Rejestracja — Obowiązek ustanowienia zakładu)	3
2014/C 194/05	Sprawa C-26/13: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai przeciwko OTP Jelzálogbank Zrt (Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki umowne w umowach zawieranych między przedsiębiorcą a konsumentem — Artykuł 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 — Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych — Wyłączenie warunków dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy lub stosowności ceny albo wynagrodzenia, pod warunkiem że warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem — Umowy o kredyt konsumencki denominowany w walucie obcej — Warunki dotyczące kursów wymiany walut — Różnica między kursem kupna, stosowanym do uruchomienia kredytu, a kursem sprzedaży, stosowanym do jego spłaty — Uprawnienia sądu krajowego w przypadku warunku zakwalifikowanego jako „nieuczciwy” — Zastąpienie nieuczciwego warunku przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym — Dopuszczalność)	5
2014/C 194/06	Sprawa C-209/13: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej (Wspólny system podatku od transakcji finansowych — Upoważnienie do wzmocnionej współpracy na podstawie art. 329 ust. 1 TFUE — Decyzja 2013/52/UE — Skarga o stwierdzenie nieważności w związku z naruszeniem art. 327 TFUE i 332 TFUE oraz międzynarodowego prawa zwyczajowego)	6
2014/C 194/07	Sprawa C-250/13: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg – Niemcy) – Birgit Wagener przeciwko Bundesagentur für Arbeit – Familienkasse Villingen-Schwenningen [Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Umowa między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską — Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Artykuł 107 ust. 1 i 6 — Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 — Artykuł 90 — Pracownicy migrujący — Przeliczanie walut — Uwzględnienie świadczeń rodzinnych pobieranych w Szwajcarii przy obliczaniu przez państwo członkowskie zasiłków na dzieci pozostające na utrzymaniu — Dodatek dyferencyjny — Data, którą należy uwzględnić przy przeliczeniu szwajcarskich świadczeń rodzinnych na euro]	7
2014/C 194/08	Sprawa C-267/13: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Nutricia NV przeciwko Staatssecretaris van Financiën (Nomenklatura scalona — Pozycje taryfowe — Leki w rozumieniu pozycji 3004 — Pojęcie — Przetwory spożywcze przeznaczone wyłącznie do podawania dojelitowego pod kontrolą lekarza osobom, które są leczone medycznie — Napoje w rozumieniu podpozycji 2202 — Pojęcie — Płyny odżywcze przeznaczone do podawania dojelitowego, a nie do picia)	8
2014/C 194/09	Sprawa C-280/13: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Palma de Mallorca – Hiszpania) – Barclays Bank SA przeciwko Sarze Sánchez Garcíi, Alejandrowi Chacónowi Barrerze (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Motyw 13 — Artykuł 1 ust. 2 — Umowy konsumenckie — Umowa pożyczki hipotecznej — Postępowanie w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką — Krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze — Równowaga kontraktowa stron)	8
2014/C 194/10	Sprawa C-365/13: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Ordre des architectes przeciwko państwu belgijskiemu (Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/36/WE — Artykuły 21 i 49 — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Dostęp do zawodu architekta — Zwolnienie z praktyki zawodowej)	9
2014/C 194/11	Sprawa C-34/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München (Niemcy) w dniu 24 stycznia 2014 r. – Puma SE przeciwko Hauptzollamt Nürnberg	10
2014/C 194/12	Sprawa C-105/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Cuneo (Włochy) w dniu 5 marca 2014 r. – Postępowanie karne przeciwko Ivo Taricco i.in.	10
2014/C 194/13	Sprawa C-131/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 21 marca 2014 r. – Malvino Cervati, Società Malvi Sas di Cervati Malvino przeciwko Agenzia delle Dogane, Agenzia delle Dogane – Ufficio delle Dogane di Livorno	11

2014/C 194/14	Sprawa C-139/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 24 marca 2014 r. – Mineralquelle Zurzach AG przeciwko Hauptzollamt Singen.	12
2014/C 194/15	Sprawa C-147/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 28 marca 2014 r. – Loutfi Management Propriété intellectuelle SARL przeciwko AMJ Meatproducts NV i Halalsupply NV	12
2014/C 194/16	Sprawa C-152/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 1 kwietnia 2014 r. – AEEG przeciwko Antonella Bertazzi i in.	13
2014/C 194/17	Sprawa C-153/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 3 kwietnia 2014 r. – Minister van Buitenlandse Zaken przeciwko K i A . . .	14
2014/C 194/18	Sprawa C-156/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 3 kwietnia 2014 r. – Tamoil Italia przeciwko Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare.	15
2014/C 194/19	Sprawa C-158/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy) w dniu 4 kwietnia 2014 r. – A i in. przeciwko Minister van Buitenlandse Zaken . .	15
2014/C 194/20	Sprawa C-184/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 14 kwietnia 2014 r. – A przeciwko B.	16
2014/C 194/21	Sprawa C-185/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 14 kwietnia 2014 r. – IZIPEJ AD i FINANS INŻENERING AD przeciwko Ministerski sywet na Republika Bułgarija, Nacionalen osiguriteln institut	17
2014/C 194/22	Sprawa C-196/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Aachen (Niemcy) w dniu 18 kwietnia 2014 r. – Horst Hoeck przeciwko Republice Greckiej	17

Sąd

2014/C 194/23	Sprawa T-468/08: Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Tisza Erőmű przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez władze węgierskie na rzecz niektórych producentów energii elektrycznej — Umowy kupna energii elektrycznej zawarte między przedsiębiorstwem publicznym a niektórymi producentami energii elektrycznej — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Obowiązek uzasadnienia — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Selektowny charakter — Zasoby państwowe — Możliwość przypisania państwu — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi — Prawo do obrony — Pewność prawa — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania — Proporcjonalność — Nadużycie władzy — Artykuł 10 Traktatu karty energetycznej)	19
2014/C 194/24	Sprawa T-179/09: Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Dunamenti Erőmű przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez władze węgierskie określonym producentom energii elektrycznej — Umowy o zakup energii elektrycznej zawarte pomiędzy przedsiębiorstwem publicznym a określonymi producentami energii elektrycznej — Decyzja uznająca pomoc państwa za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Pomoc nowa — Pomoc operacyjna — Uzasadnione oczekiwania — Pewność prawa)	19
2014/C 194/25	Sprawa T-637/11: Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Euris Consult przeciwko Parlamentowi [Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Świadczenie usług w zakresie tłumaczeń pisemnych na język maltański — Uregulowania dotyczące zasad przekazywania ofert — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Nieprzestrzeganie zasad składania ofert mających na celu zapewnienie poufności ich treści przed otwarciem — Zarzut niemożności stosowania — Proporcjonalność — Równość traktowania — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 98 ust. 1 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002 — Artykuł 143 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2342/2002]	20
2014/C 194/26	Sprawa T-17/12: Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Hagenmeyer i Hahn przeciwko Komisji [Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności — Odmowa udzielenia zezwolenia na oświadczenie o zmniejszaniu ryzyka choroby — Wskazanie czynnika ryzyka — Zgodność z prawem postępowania w sprawie zezwolenia na oświadczenia o zmniejszaniu ryzyka choroby — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia]	21

2014/C 194/27	Sprawa T-170/12: Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Beyond Retro przeciwko OHIM S&K Garments (BEYOND VINTAGE) Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny znak towarowy BEYOND VINTAGE — Wcześniejszy słowny znak towarowy BEYOND RETRO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009.	21
2014/C 194/28	Sprawa T-327/12: Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2014 r. – Simca Europe przeciwko OHIM – PSA Peugeot Citroën (Simca) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy Simca — Zła wiara — Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	22
2014/C 194/29	Sprawa T-575/12: Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2014 r. – Pyrox przeciwko OHIM – Köb Holzheizsysteme (PYROX) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego PYROX — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe PYROT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	23
2014/C 194/30	Sprawa T-38/13: Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2014 r. – Pedro Group przeciwko OHIM – Cortefiel (PEDRO) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PEDRO — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy Pedro del Hierro — Częściowa odmowa rejestracji — Względne podstawy odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Wysoce odróżniający charakter wcześniejszego znaku towarowego — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	23
2014/C 194/31	Sprawa T-303/09: Postanowienie Sądu z dnia z dnia 2 kwietnia 2014 r. – CIVR i in. przeciwko Komisji (Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji rolnicze organizacje międzyzawodowe na rzecz członków reprezentowanych sektorów rolnych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)	24
2014/C 194/32	Sprawa T-263/12: Postanowienie Sądu z dnia 14 kwietnia 2014 r. – Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie (Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Powaga rzeczy osądzonej — Obowiązek uzasadnienia — Obowiązek indywidualnego powiadomienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Prawo własności — Proporcjonalność — Kompetencja Rady — Nadużycie władzy — Naruszenie prawa — Pojęcie wsparcia rozprzestrzeniania broni jądrowej — Błąd w ocenie — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)	25
2014/C 194/33	Sprawa T-680/13: Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2013 r. – K. Chrysostomides & Co. i in. przeciwko Radzie i in..	25
2014/C 194/34	Sprawa T-75/14: Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2014 r. – USFSPEI przeciwko Parlamentowi i Radzie	26
2014/C 194/35	Sprawa T-189/14: Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2014 r. – Deza przeciwko ECHA	27
2014/C 194/36	Sprawa T-216/14: Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Volkswagen przeciwko OHIM (EXTRA)	28
2014/C 194/37	Sprawa T-218/14: Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2014 r. – Mabrouk przeciwko Radzie.	29
2014/C 194/38	Sprawa T-229/14: Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2014 r. – Norma Lebensmittelfilialbetriebe przeciwko OHIM – Yorma's (Yorma Eberl)	30
2014/C 194/39	Sprawa T-250/14: Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2014 r. – EEB przeciwko Komisji.	30
2014/C 194/40	Sprawa T-254/14: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2014 r. – Warenhandelszentrum przeciwko OHIM – Baumarkt Max Bahr (NEW MAX)	31
2014/C 194/41	Sprawa T-257/14: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Novomatic przeciwko OHIM – Berentzen Mally Marketing plus Services (BLACK JACK TM)	32
2014/C 194/42	Sprawa T-264/14: Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2014 r. – Hansen przeciwko OHIM (WIN365)	33
2014/C 194/43	Sprawa T-267/14: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2014 r. – Zehnder Group International AG przeciwko OHIM – Stiebel Eltron (comfotherm).	33

2014/C 194/44	Sprawa T-277/14: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Mabrouk przeciwko Radzie	34
2014/C 194/45	Sprawa T-290/14: Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Portnow przeciwko Radzie	34
2014/C 194/46	Sprawa T-311/14: Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2014 r. – Seca Benelux i in. przeciwko Parlamentowi	35
2014/C 194/47	Sprawa T-312/14: Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2014 r. Federcoopescas i in. przeciwko Komisji	36
2014/C 194/48	Sprawa T-276/08: Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Al-Aqsa przeciwko Radzie	37
2014/C 194/49	Sprawa T-503/11: Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Al-Aqsa przeciwko Radzie	37
2014/C 194/50	Sprawa T-139/12: Postanowienie Sądu z dnia 7 maja 2014 r. – Adler Mode przeciwko OHMI – Cluett, Peabody (Fairfield)	37
2014/C 194/51	Sprawa T-447/12: Postanowienie Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Visa Europe przeciwko Komisji .	38
2014/C 194/52	Sprawa T-132/13: Postanowienie Sądu z dnia 28 kwietnia 2014 r. – Deweerdt i in. przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu	38
2014/C 194/53	Sprawa T-175/13: Postanowienie Sądu z dnia 28 kwietnia 2014 r. – Omega przeciwko OHIM – Omega Engineering (Ω OMEGA)	38
2014/C 194/54	Sprawa T-644/13: Postanowienie Sądu z dnia 11 kwietnia 2014 r. – Serco Belgium i in. przeciwko Komisji.	38
2014/C 194/55	Sprawa T-156/14: Postanowienie Sądu z dnia 5 maja 2014 r. – Volkswagen przeciwko OHIM (StartUp)	38
Sąd do spraw Służby Publicznej		
2014/C 194/56	Sprawa F-140/12: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 14 maja 2014 r. – Alexandrou przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkurs otwarty EPSO/AD/231/12 — Dostęp do dokumentów — Oddalenie wniosku potwierdzającego o uzyskanie dostępu do pytań wielokrotnego wyboru zadanych w testach wstępnych)	39
2014/C 194/57	Sprawa F-11/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 14 maja 2014 r. – Delcroix przeciwko ESDZ (Służba publiczna — Urzędnik — ESDZ — Szef delegatury w państwie trzecim — Przeniesienie do siedziby ESDZ — Wcześniejsze zakończenie służby na stanowisku szefa delegatury)	39
2014/C 194/58	Sprawa F-17/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 14 maja 2014 r. – Cocco przeciwko Komisji (Służba publiczna — Członek personelu kontraktowego — Zatrudnienie — Ogłoszenie o przyjmowaniu zgłoszeń do pracy EPSO/CAST/02/2010).	40
2014/C 194/59	Sprawa F-34/13: Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 14 maja 2014 r. – Alexandrou przeciwko Komisji (Służba publiczna — Konkurs otwarty — Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/231/12 — Niedopuszczenie do etapu oceny zintegrowanej — Dostęp do dokumentów).	40
2014/C 194/60	Sprawa F-50/13: Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 8 maja 2014 r. – A przeciwko Komisji (Służba publiczna — Zabezpieczenie społeczne — Wypadek lub choroba zawodowa — Artykuł 73 regulaminu pracowniczego — Częściowa trwała niezdolność do pracy — Wniosek o odszkodowanie — Oczywista niedopuszczalność).	41

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 194/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 184 z 16.6.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 175 z 10.6.2014

Dz.U. C 159 z 26.5.2014

Dz.U. C 151 z 19.5.2014

Dz.U. C 142 z 12.5.2014

Dz.U. C 135 z 5.5.2014

Dz.U. C 129 z 28.4.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. – FLSmith & Co. A/S przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-238/12 P) ⁽¹⁾

(Odwołanie — Konkurencja — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Sektor worków przemysłowych z plastiku — Decyzja stwierdzająca naruszenie art. 81WE — Nieograniczone prawo orzekania przez Sąd — Obowiązek uzasadnienia — Przypisanie spółce dominującej naruszenia popełnionego przez spółkę zależną — Odpowiedzialność spółki dominującej za zapłatę grzywny nałożonej na spółkę zależną — Proporcjonalność — Postępowanie przed Sądem — Rozsądny termin na wydanie orzeczenia)

(2014/C 194/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: FLSmith & Co. A/S (przedstawiciel: M. Dittmer, адвокат)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Castillo de la Torre i V. Bottka, pełnomocnicy, wspierani przez M. Gray, Barrister)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 6 marca 2012 r. w sprawie T-65/06 FLSmith przeciwko Komisji, którym Sąd stwierdził nieważność części decyzji Komisji C(2005) 4634 z dnia 30 listopada 2005 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 traktatu WE (sprawa COMP/F/38.354 – Worki przemysłowe) w sprawie kartelu obejmującego ustalanie cen i kontyngentów sprzedaży w zależności od obszaru geograficznego, podział zamówień od klientów hurtowych, organizację uzgodnionego składania ofert w niektórych przetargach oraz wprowadzenie w życie mechanizmu wymiany informacji w przedmiocie wielkości sprzedaży na rynku plastikowych worków przemysłowych oraz obniżył nałożoną na skarżącą grzywnę – Możliwość przypisania zachowania noszącego znamiona naruszenia

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *FLSmith & Co. A/S zostaje obciążona kosztami postępowania.*

⁽¹⁾ Dz.U. C 303 z 6.10.2012.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (poprzednio Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich) – Austria] – postępowania wszczęte przez Roberta Pfliegera, Autoart a.s., Mladena Vucicevica, Maroxx Software GmbH, Ing. Hansa-Jörga Zehetnera

(Sprawa C-390/12) ⁽¹⁾

(Artykuł 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 15 – 17, 47 i 50 — Wolność wyboru zawodu i prawo do podejmowania pracy, wolność prowadzenia działalności gospodarczej, prawo własności, prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, zasada *ne bis in idem* — Artykuł 51 — Zakres stosowania — Stosowanie prawa Unii — Gry losowe — Ograniczające przepisy państwa członkowskiego — Sankcje administracyjne i karne — Nadrzędne względy interesu ogólnego — Proporcjonalność)

(2014/C 194/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (poprzednio Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich)

Strony w postępowaniu głównym

Robert Pflieger, Autoart a.s., Mladen Vucicevic, Maroxx Software GmbH, Ing. Hans-Jörg Zehetner

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Oberösterreich – Wykładania art. 56 TFUE oraz art. 15–17, 47 i 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Gry losowe – Przepisy państwa członkowskiego zakazujące pod rygorem sankcji karnych eksploatacji automatów do gry o niskich wygranych („kleines Glücksspiel”) w braku koncesji wydanej przez właściwy organ – Zasada proporcjonalności

Sentencja

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowań głównych, w sytuacji gdy przepisy te nie dążą w rzeczywistości do realizacji celu w postaci ochrony graczy lub zwalczania przestępczości i nie są one rzeczywiście podyktowane troską o ograniczenie okazji do gry lub chęcią zwalczania przestępczości związanej z takimi grami w sposób spójny i systematyczny.

⁽¹⁾ Dz.U. C 343 z 10.11.2012.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék (dawniej Fővárosi Bíróság) – Węgry] – UPC DTH Sàrl przeciwko Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese

(Sprawa C-475/12) ⁽¹⁾

(Sektor telekomunikacji — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Swoboda świadczenia usług — Artykuł 56 TFUE — Dyrektywa 2002/21/WE — Transgraniczne świadczenie usługi w postaci pakietu programów radiowo-telewizyjnych — Warunkowy dostęp — Kompetencja krajowych organów regulacyjnych — Rejestracja — Obowiązki ustanowienia zakładu)

(2014/C 194/04)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék (dawniej Fővárosi Bíróság)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UPC DTH Sàrl

Strona pozwana: Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnöksége

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Fővárosi Törvényszék (dawniej Fővárosi Bíróság) – Wykładnia art. 56 TFUE i art. 2 lit. c) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniającą dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 337, s. 37) – Spółka mająca siedzibę w jednym z państw członkowskich mająca za przedmiot działalności sprzedaż pakietów programów radiowo-telewizyjnych transmitowanych przez satelitę i świadcząca usługi na rzecz klientów zamieszkałych lub mających siedzibę w innych państwach członkowskich Unii – Uregulowanie krajowe państwa członkowskiego usługobiorców zezwalające na świadczenie usług jedynie przedsiębiorcom mającym siedzibę na jego terytorium – Kompetencja krajowych organów regulacyjnych państwa członkowskiego odbiorców usług

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. c) dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy „ramowej”), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że usługa polegająca na odpłatnym świadczeniu warunkowego dostępu do pakietu programów transmitowanych przez satelitę, obejmującego programy radiowe i telewizyjne, objęta jest pojęciem „usługi łączności elektronicznej” w rozumieniu rzeczzonego przepisu.

Okoliczność, iż usługa ta obejmuje system warunkowego dostępu w rozumieniu art. 2 lit. ea) i f) dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140, nie ma znaczenia w tym zakresie.

Podmiot, który świadczy tę usługę, taką jak w postępowaniu głównym, powinien być uznany za dostawcę usług łączności elektronicznej w rozumieniu dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140.

- 2) W okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym usługa polegająca na odpłatnym świadczeniu warunkowego dostępu do pakietu programów transmitowanych przez satelitę, obejmująca usługi rozpowszechniania programów radiowych i audiowizualnych, stanowi świadczenie usług w rozumieniu art. 56 TFUE.
- 3) Postępowania nadzorcze dotyczące usług łączności elektronicznej, takie jak w postępowaniu głównym, należą do organów państwa członkowskiego, w którym zamieszkują odbiorcy rzeczonych usług.
- 4) Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, iż:
 - nie sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie nakładało na przedsiębiorstwa, które świadczą na jego terytorium usługi łączności elektronicznej, takie jak w sprawie głównej, obowiązek rejestracji usług, o ile przedsiębiorstwa te działają z poszanowaniem wymogów określonych w art. 3 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o „zezwoleńiach”), zmienionej dyrektywą 2009/140, i
 - sprzeciwia się on natomiast temu, aby przedsiębiorstwa, które zamierzają świadczyć usługi łączności elektronicznej, takie jak w sprawie głównej, w państwie członkowskim innym niż państwo, na terytorium którego mają one swoją siedzibę, były zobowiązane do utworzenia w tym państwie oddziału lub podmiotu prawnego odrębnego niż podmiot mający siedzibę w państwie członkowskim emisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria – Węgry) – Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai przeciwko OTP Jelzálogbank Zrt

(Sprawa C-26/13) ⁽¹⁾

(Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki umowne w umowach zawieranych między przedsiębiorcą a konsumentem — Artykuł 4 ust. 2 i art. 6 ust. 1 — Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych — Wyłączenie warunków dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy lub stosowności ceny albo wynagrodzenia, pod warunkiem że warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem — Umowy o kredyt konsumencki denominowany w walucie obcej — Warunki dotyczące kursów wymiany walut — Różnica między kursem kupna, stosowanym do uruchomienia kredytu, a kursem sprzedaży, stosowanym do jego spłaty — Uprawnienia sądu krajowego w przypadku warunku zakwalifikowanego jako „nieuczciwy” — Zastąpienie nieuczciwego warunku przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym — Dopuszczalność)

(2014/C 194/05)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai

Strona pozwana: OTP Jelzálogbank Zrt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Kúria – Wykładnia art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych – Umowa kredytu denominowanego w walucie obcej i zabezpieczonego hipoteką na nieruchomości, zawarta pomiędzy osobą prywatną a bankiem, na podstawie której uruchomienie i spłata kredytu są dokonywane w walucie krajowej – Zadłużenie ustalone podczas zawierania umowy na podstawie kursu kupna waluty obcej – Warunek umowny przewidujący, iż miesięczne raty będą ustalone na podstawie aktualnego kursu sprzedaży waluty, a nie kursu kupna

Sentencja

1) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że:

- wyrażenie „określenie głównego przedmiotu umowy” obejmuje wprowadzony do zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem umowy kredytu denominowanego w walucie obcej warunek, który nie był przedmiotem indywidualnych negocjacji, taki jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym, zgodnie z którym to warunkiem do celów obliczenia rat kredytu stosowany jest kurs sprzedaży wspomnianej waluty, jedynie pod warunkiem, że zostanie ustalone, iż wspomniany warunek określa podstawowe świadczenie w ramach danej umowy, które jako takie charakteryzuje tę umowę, przy czym ustalenia tego powinien dokonać sąd odsyłający, biorąc pod uwagę charakter, ogólną systematykę i postanowienia rozpatrywanej umowy, a także jej kontekst prawny i faktyczny;
- tego rodzaju warunku – w zakresie, w jakim przewiduje on po stronie konsumenta zobowiązanie pieniężne w postaci obowiązku zapłaty w ramach rat kredytu kwot wynikających z różnicy między kursem sprzedaży a kursem kupna danej waluty obcej – nie można uznać za określający „wynagrodzenie”, którego stosunek jako świadczenia wzajemnego do dostarczonej przez kredytodawcę usługi nie może być przedmiotem oceny nieuczciwego charakteru na podstawie art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13.

2) Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku warunku umownego takiego jak ten rozpatrywany w postępowaniu głównym wymóg, zgodnie z którym warunek umowny musi być wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, powinien być rozumiany jako nakazujący nie tylko, by dany warunek był zrozumiały dla konsumenta z gramatycznego punktu widzenia, ale także, by umowa przedstawiała w sposób przejrzysty konkretne działanie mechanizmu wymiany waluty obcej, do którego odnosi się ów warunek, a także związek między tym mechanizmem a mechanizmem przewidzianym w innych warunkach dotyczących uruchomienia kredytu, tak by rzeczony konsument był w stanie oszacować, w oparciu o jednoznaczne i zrozumiałe kryteria, wypływające dla niego z tej umowy konsekwencje ekonomiczne.

- 3) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której umowa zawarta między przedsiębiorcą a konsumentem nie może dalej obowiązywać po wyłączeniu z niej nieuczciwego warunku, przepis ten nie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, które pozwala sądowi krajowemu zarządzić skutkom nieważności tego warunku poprzez zastąpienie go przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-209/13) ⁽¹⁾

(Wspólny system podatku od transakcji finansowych — Upoważnienie do wzmocnionej współpracy na podstawie art. 329 ust. 1 TFUE — Decyzja 2013/52/UE — Skarga o stwierdzenie nieważności w związku z naruszeniem art. 327 TFUE i 332 TFUE oraz międzynarodowego prawa zwyczajowego)

(2014/C 194/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: E. Jenkinson i S. Behzadi-Spencer, pełnomocnicy wspierani przez M. Hoskinsa i P. Bakera QC oraz V. Wakefield, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: A.-M. Colaert, F. Florindo Gijón i A. de Gregorio Merino, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: J.-C. Halleux i M. Jacobs, pełnomocnicy), Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller i K. Petersen, pełnomocnicy), Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i J.-S. Pilcher, pełnomocnicy), Republika Austrii (przedstawiciel: C. Pesendorfer, pełnomocnik), Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, J. Menezes Leitão i A. Cunha, pełnomocnicy), Parlament Europejski (przedstawiciele: A. Neergaard i R. van de Westelaken, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, B. Smulders i W. Mölls, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności – Stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2013/52/UE z dnia 22 stycznia 2013 r. upoważniającej do podjęcia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych (Dz.U. L 22, s. 11) – Naruszenie art. 327 i 332 TFUE

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej zostaje obciążone kosztami postępowania.
- 3) Królestwo Belgii, Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska, Republika Austrii, Republika Portugalska, Parlament Europejski i Komisja Europejska pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 171 z 15.6.2013.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg – Niemcy) – Birgit Wagener przeciwko Bundesagentur für Arbeit – Familienkasse Villingen-Schwenningen

(Sprawa C-250/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne — Umowa między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską — Rozporządzenie (EWG) nr 574/72 — Artykuł 107 ust. 1 i 6 — Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 — Artykuł 90 — Pracownicy migrujący — Przeliczanie walut — Uwzględnienie świadczeń rodzinnych pobieranych w Szwajcarii przy obliczaniu przez państwo członkowskie zasiłków na dzieci pozostające na utrzymaniu — Dodatek dyferencyjny — Data, którą należy uwzględnić przy przeliczeniu szwajcarskich świadczeń rodzinnych na euro]

(2014/C 194/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Birgit Wagener

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit – Familienkasse Villingen-Schwenningen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Finanzgericht Baden-Württemberg – Wykładnia art. 10 ust. 1 lit. a) i art. 107 ust. 1, 2, 4 i 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. 74, s. 1), art. 90 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284, s. 1) oraz decyzji nr H3 z dnia 15 października 2009 r. dotyczącej daty, którą bierze się pod uwagę przy ustalaniu kursu wymiany, o którym mowa w art. 90 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 (Dz.U. 2010 C 106, s. 56) – Obywatel państwa członkowskiego zamieszkujący ze swoją rodziną w państwie członkowskim swojego pochodzenia i pracujący w Konfederacji Szwajcarskiej – Kumulacja uprawnień do świadczeń rodzinnych – Uwzględnienie świadczeń pobieranych w Szwajcarii w ramach obliczania wysokości dyferencyjnego zasiłku rodzinnego przez państwo członkowskie miejsca zamieszkania („Differenzkindergeld”) – Mający zastosowanie kurs wymiany

Sentencja

- 1) W okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym przeliczenie walut świadczeń rodzinnych powinno być dokonywane zgodnie z art. 107 ust. 6 rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionym rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1386/2001 z dnia 5 czerwca 2001 r.
- 2) Artykuł 107 ust. 6 rozporządzenia nr 574/72, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym przez rozporządzenie nr 118/97, zmienione przez rozporządzenie nr 1386/2001, powinien być interpretowany w ten sposób, że przeliczenie waluty świadczeń rodzinnych takich jak w postępowaniu głównym w celu obliczenia dodatku dyferencyjnego do świadczeń rodzinnych na podstawie art. 10 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, powinno być dokonywane według oficjalnego kursu wymiany z dnia wypłaty tych świadczeń przez państwo członkowskie, na terytorium którego dany pracownik wykonuje działalność zarobkową.

⁽¹⁾ Dz.U. C 260 z 7.9.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden – Niderlandy) – Nutricia NV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-267/13) ⁽¹⁾

(Nomenklatura scalona — Pozycje taryfowe — Leki w rozumieniu pozycji 3004 — Pojęcie — Przetwory spożywcze przeznaczone wyłącznie do podawania dojelitowego pod kontrolą lekarza osobom, które są leczone medycznie — Napoje w rozumieniu podpozycji 2202 — Pojęcie — Płyny odżywcze przeznaczone do podawania dojelitowego, a nie do picia)

(2014/C 194/08)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Nutricia NV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Hoge Raad der Nederlanden – Nomenklatura scalona – Pozycje taryfowe – Leki w rozumieniu pozycji 3004 – Pojęcie – Przetwory spożywcze przeznaczone wyłącznie do podawania przez zgłębnik pod kontrolą lekarza osobom, które ze względu na chorobę są leczone medycznie – Napoje w rozumieniu podpozycji 2202 – Pojęcie – Płyny odżywcze przeznaczone do podawania przez zgłębnik, a nie do picia

Sentencja

Pozycję taryfową 3004 Nomenklatury scalonej, która znajduje się w załączniku I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej taryfy celnej, zmienionej rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1549/2006 z dnia 17 października 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że pojęcie leków w rozumieniu tej pozycji obejmuje przetwory spożywcze przeznaczone wyłącznie do podawania dojelitowego (przez zgłębnik żołądkowy) pod kontrolą lekarza osobom, które są leczone medycznie, gdy w ramach zwalczania choroby lub dolegliwości, które u nich występują, celem podawania wspomnianych przetworów jest zwalczanie niedożywienia tych osób lub zapobieganie mu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Palma de Mallorca – Hiszpania) – Barclays Bank SA przeciwko Sarze Sánchez Garcíi, Alejandrowi Chacónowi Barrerze

(Sprawa C-280/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 93/13/EWG — Motyw 13 — Artykuł 1 ust. 2 — Umowy konsumenckie — Umowa pożyczki hipotecznej — Postępowanie w przedmiocie egzekucji wierzytelności zabezpieczonej hipoteką — Krajowe przepisy ustawowe i wykonawcze — Równowaga kontraktowa stron)

(2014/C 194/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 4 de Palma de Mallorca

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Barclays Bank SA

Strona pozwana: Sara Sánchez García, Alejandro Chacón Barrera

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Juzgado de Primera Instancia de Palma de Mallorca – Wykładnia dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29) – Ochrona konsumentów w dziedzinie pożyczek hipotecznych – Równowaga kontraktowa stron – Zasada ochrony konsumentów – Krajowe przepisy postępowania cywilnego mające zastosowanie do postępowania egzekucyjnego z nieruchomości obciążonej hipoteką

Sentencja

Dyrektywę Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz zasady prawa Unii dotyczące ochrony konsumentów i równowagi kontraktowej stron należy interpretować w ten sposób, że przepisy ustawowe i wykonawcze państwa członkowskiego, takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, są wyłączone z ich zakresu stosowania w braku postanowienia umownego zmieniającego treść lub zakres stosowania tych przepisów.

(¹) Dz.U. C 226 z 3.8.2013.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 30 kwietnia 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État – Belgia) – Ordre des architectes przeciwko państwu belgijskiemu

(Sprawa C-365/13) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Dyrektywa 2005/36/WE — Artykuły 21 i 49 — Uznawanie kwalifikacji zawodowych — Dostęp do zawodu architekta — Zwolnienie z praktyki zawodowej)

(2014/C 194/10)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ordre des architectes

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Conseil d'État (Belgia) – Wykładnia art. 21, 46 i 49 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz.U. L 255, s. 22) – Dostęp i wykonywanie zawodu architekta – Wpis do izby architektów – Uregulowanie krajowe uzależniające ten wpis w przypadku osób legitymujących się dyplomem wydanym w Belgii od odbycia dwuletniej praktyki zawodowej – Zakaz wymagania takiej praktyki lub równoważnego doświadczenia od posiadaczy dyplomu architekta uzyskanego w innym państwie członkowskim

Sentencja

Artykuły 21 i art. 49 dyrektywy 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych zmienionej rozporządzeniem Komisji (WE) nr 279/2009 z dnia 6 kwietnia 2009 r. należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one temu, by przyjmujące państwo członkowskie wymagało od osoby posiadającej kwalifikacje zawodowe uzyskane w państwie członkowskim pochodzenia i wskazane w załącznikach V pkt 5.7.1 lub VI owej dyrektywy odbycia praktyki zawodowej lub wykazania, że posiada równoważne doświadczenie zawodowe dla celów uzyskania zezwolenia na wykonywanie zawodu architekta.

(¹) Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht München
(Niemcy) w dniu 24 stycznia 2014 r. – Puma SE przeciwko Hauptzollamt Nürnberg**

(Sprawa C-34/14)

(2014/C 194/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Puma SE

Strona pozwana: Hauptzollamt Nürnberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006⁽¹⁾ z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009⁽²⁾ z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia [Rady] (WE) nr 384/96⁽³⁾ są łącznie ważne, o ile nie zostały one uznane za nieważne wyrokami Trybunału z dnia 2 lutego 2012 r. i z dnia 15 listopada 2012 r. w sprawach C 249/10 P i C 247/10 P?
- 2) Na wypadek, gdy na pytanie pierwsze zostanie udzielona odpowiedź przecząca, ale wymienione rozporządzenia nie są łącznie nieważne:
 - a) w odniesieniu do których eksporterów i producentów w Chińskiej Republice Ludowej i w Wietnamie, od których skarżąca pozyskiwała towary w latach 2006–2011, nieważne są: rozporządzenie Rady (WE) nr 1472/2006 z dnia 5 października 2006 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Wietnamu oraz rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 1294/2009 z dnia 22 grudnia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami pochodzącego z Wietnamu i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz niektórych rodzajów obuwia ze skórzanymi cholewkami wysyłanego ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, zgłoszonego lub niezgłoszonego jako pochodzące ze Specjalnego Regionu Administracyjnego Makau, w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia [Rady] (WE) nr 384/96?
 - b) Czy całkowite albo częściowe stwierdzenie nieważności wskazanych rozporządzeń stanowi nieprzewidziane okoliczności lub działanie siły wyższej w rozumieniu art. 236 ust. 2 akapit drugi Wspólnotowego kodeksu celnego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 275, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 352, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej, Dz.U. L 56, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Cuneo
(Włochy) w dniu 5 marca 2014 r. – Postępowanie karne przeciwko Ivo Taricco i.in.**

(Sprawa C-105/14)

(2014/C 194/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Cuneo

Postępowanie karne przeciwko

Ivo Taricco,

Ezio Filippi,

Isabella Leonetti,

Nicola Spagnolo,

Davide Salvoni,

Flavio Spaccavento,

Goranco Anakiev

Pytania prejudycjalne

- a) Czy wprowadzając ustawą nr 251 z 2005 r. zmianę w art. 160 ostatni ustęp włoskiego kodeksu karnego – w części w której ustanowione zostało przedłużenie terminu przedawnienia jedynie o jedną czwartą w następstwie przerwania [biegu tego terminu], a zatem umożliwiając przedawnienie czynów zabronionych pomimo wniesienia w terminie skargi karnej i prowadząc do bezkarności – naruszony został przepis dotyczący ochrony konkurencji zawarty w art. 101 TFUE?
- b) Czy wprowadzając ustawą nr 251 z 2005 r. zmianę w art. 160 ostatni ustęp włoskiego kodeksu karnego – w części w której ustanowione zostało przedłużenie terminu przedawnienia jedynie o jedną czwartą w następstwie przerwania [biegu tego terminu], a zatem wykluczając odpowiedzialność karną za czyny zabronione popełnione przez nieuczciwe podmioty gospodarcze – państwo włoskie wprowadziło formę pomocy zakazaną w art. 107 TFUE?
- c) Czy wprowadzając ustawą nr 251 z 2005 r. zmianę w art. 160 ostatni ustęp włoskiego kodeksu karnego – w części w której ustanowione zostało przedłużenie terminu przedawnienia jedynie o jedną czwartą w następstwie przerwania [biegu tego terminu], a zatem ustanawiając bezkarność osób wykorzystujących dyrektywę wspólnotową – państwo włoskie nieprawidłowo wprowadziło kolejne zwolnienie względem zwolnień wyczerpująco wymienionych w art. 158 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r.?
- d) Czy wprowadzając ustawą nr 251 z 2005 r. zmianę w art. 160 ostatni ustęp włoskiego kodeksu karnego – w części w której ustanowione zostało przedłużenie terminu przedawnienia jedynie o jedną czwartą w następstwie przerwania [biegu tego terminu], a zatem rezygnując z karania zachowań, które pozbawiają państwo dochodów koniecznych również w celu wywiązania się ze zobowiązań wobec Unii Europejskiej – została naruszona zasada zachowania zdrowych finansów publicznych ustanowiona w art. 119 TFUE?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 21 marca 2014 r. – Malvino Cervati, Società Malvi Sas di Cervati Malvino przeciwko Agenzia delle Dogane, Agenzia delle Dogane – Ufficio delle Dogane di Livorno

(Sprawa C-131/14)

(2014/C 194/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Malvino Cervati, Società Malvi Sas di Cervati Malvino

Strona pozwana: Agenzia delle Dogane, Agenzia delle Dogane – Ufficio delle Dogane di Livorno

Pytanie prejudycjalne

Czy rozporządzenia nr 1047/2001 ⁽¹⁾ i nr 2988/95 ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że zabronione jest i stanowi nadużycie prawa oraz stanowi zachowanie zmierzające do obejścia prawa działanie wspólnotowego podmiotu gospodarczego A (Malvi s.a.s.), który, nie dysponując pozwoleniem na przywóz lub po wyczerpaniu własnego udziału w kontyngencie, nabywa określone partie towaru od innego wspólnotowego podmiotu gospodarczego B (Tonini Roberto & C s.a.s.), który z kolei dokonał ich nabycia od dostawcy pozawspólnotowego (Bananaservice srl), a następnie ich cesji w państwie trzecim na inny wspólnotowy podmiot gospodarczy C (L'Olivo Maria), który, spełniając wymogi, uzyskał pozwolenie w ramach kontyngentu i, bez przenoszenia własnego pozwolenia, dokonał wprowadzenia rzeczonych partii do swobodnego obrotu do Wspólnoty Europejskiej celem ich przeniesienia, już oclonych i w zamian za odpowiednie wynagrodzenie, niższe niż szczególna stawka celna dotycząca importu spoza kontyngentu, na ten sam podmiot gospodarczy B (Tonini Roberto & C s.a.s.), który je ostatecznie sprzedaje podmiotowi A (Malvi s.a.s.)?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1047/2001 z dnia 30 maja 2001 r. wprowadzające system pozwoleń na przywóz i system świadectw pochodzenia oraz ustalające metodę zarządzania kontyngentami taryfowymi czosnku przywiezionego z państw trzecich (Dz.U. L 145, s. 35).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 312, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Baden-Württemberg (Niemcy) w dniu 24 marca 2014 r. – Mineralquelle Zurzach AG przeciwko Hauptzollamt Singen

(Sprawa C-139/14)

(2014/C 194/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Baden-Württemberg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Mineralquelle Zurzach AG.

Strona pozwana: Hauptzollamt Singen.

Pytania prejudycjalne

1. Czy składający się w przeważającej mierze z wody, ale zawierający też 12 % soków owocowych, napój bezalkoholowy, w skład którego oprócz cukru wchodzi mieszanka witamin wyraźnie przekraczająca – przy uwzględnieniu udziału soku w tym napoju – zawartość witamin występującą w naturalnych sokach owocowych, należy zaklasyfikować do podpozycji 2202 10 00 Nomenklatury scalonej?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:
Czy taki napój jest sokiem owocowym rozcieńczonym wodą w rozumieniu kodu taryfowego 2202 90 10 11 TARIC?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczących na oba pierwsze pytania?
Czy taki produkt stanowi towar ujęty w kodzie taryfowym 2202 90 10 19 TARIC?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 28 marca 2014 r. – Loutfi Management Propriété intellectuelle SARL przeciwko AMJ Meatproducts NV i Halalsupply NV

(Sprawa C-147/14)

(2014/C 194/15)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca środek zaskarżenia: Loutfi Management Propriété Intellectuelle SARL

Druga strona postępowania: AMJ Meatproducts NV, Halalsupply NV

Pytania prejudycjalne

Czy, mając na uwadze art. 21 i art. 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽¹⁾, art. 9 ust. 1 lit. b) [rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ⁽²⁾ z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego] należy interpretować w ten sposób, że dokonując oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w odniesieniu do wspólnotowego znaku towarowego, którego dominującym elementem jest słowo wyrażone w języku arabskim, i oznaczenia, którego dominującym elementem jest inne, ale wizualnie podobne słowo wyrażone w języku arabskim, różnica w wymowie i znaczeniu pomiędzy tymi słowami może, względnie nawet musi, zostać zbadana i uwzględniona przez właściwe sądy państwa członkowskiego, nawet jeżeli język arabski nie jest językiem oficjalnym Unii Europejskiej ani jej państw członkowskich?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 78, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 1 kwietnia 2014 r. – AEEG przeciwko Antonella Bertazzi i in.**

(Sprawa C-152/14)

(2014/C 194/16)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Autorità per l'energia elettrica e il gas (AEEG)

Strona pozwana: Antonella Bertazzi, Annalise Colombo, Maria Valeria Contin, Angela Filippina Marasco, Guido Guissani, Lucia Lizzi, Fortuna Peranio

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasadniczo – w stosunku do obowiązków, które pozostały niezmienione i w pełni identyczne w przypadku pracowników zatrudnionych zarówno na czas określony jak i nieokreślony – można uznać za zgodny z klauzulą 4 ust. 4 dyrektywy 1999/70/WE ⁽¹⁾ przepis krajowy (art. 75 ust. 2 dekrety ustawodawczego nr 112/2008), który całkowicie wyzerowuje długość okresu zatrudnienia nabytą w niezależnych organach w ramach umów o pracę na czas określony w przypadku rekrutacji zainteresowanych pracowników w drodze wyjątku na podstawie egzaminów selekcyjnych nieporównywalnych z dużo trudniejszym konkursem publicznym zaliczonym przez innych pracowników, lecz które jednak pozostają zgodne, według postanowień ustawowych, z art. 97 ust. 3 włoskiej konstytucji, jako metoda stwierdzenia zdolności do wykonywania powierzonych obowiązków?
- 2) a) Czy – w przypadku uznania, że rzeczne przepisy są niezgodne z zasadami wspólnotowymi w odniesieniu do zainteresowanych pracowników zatrudnionych na czas określony – możliwe jest wskazanie obiektywnych powodów odstąpienia od równego traktowania, jakie należy zapewnić tym pracownikom względem pracowników zatrudnionych na czas nieokreślony, z uwagi na „cele polityki społecznej” obejmujące w tej sytuacji wymóg uniknięcia równoległej rekrutacji pracowników objętych stabilizacją zatrudnienia oraz pracowników zatrudnionych już na etacie zgodnie z ogólną zasadą dostępu do stanowisk w administracji publicznej w drodze konkursu (zasadą ustanowioną we wskazanym art. 97 ust. 3 konstytucji z zastrzeżeniem odstępstwa ustawowego, które tak jak w niniejszym przypadku przewiduje wyłącznie samo zaliczenie procedury selekcji) oraz czy te powody – w świetle ustaleń Trybunału [Sprawiedliwości Unii Europejskiej] dokonanych w [pkt] 47 postanowienia z dnia 7 marca 2013 r. [w sprawie C-393/11] – mogą być uznane za spełnione w zakresie proporcjonalności wyłącznie poprzez przyznanie pracownikom tymczasowym, którzy przeszli procedurę stabilizacji zatrudnienia, indywidualnego dodatku wliczanego w przyszłe podwyżki i niepodlegającego waloryzacji, przy jednoczesnym odejściu od normalnego przebiegu awansu w zakresie osiągniętego wynagrodzenia oraz dostępu do procedury selekcji w celu osiągnięcia wyższej kategorii zaszeręgowania?

- b) Czy natomiast po stwierdzeniu zdolności w zakresie wykonywania określonych zadań, okresowe oceny prawidłowości ich wykonywania do celów zaszeregowania na wyższy poziom wynagrodzenia i do wyższej kategorii w ramach późniejszej selekcji w zakresie rozwoju kariery zawodowej mogą być odpowiednim środkiem zrównoważenia sytuacji pracowników zatrudnionych w ramach procedury stabilizacji zatrudnienia w stosunku do sytuacji pracowników zatrudnionych w wyniku publicznego konkursu, bez konieczności wyzerowania długości okresu zatrudnienia i zaszeregowania na pierwszym szczeblu wynagrodzenia w odniesieniu do tej pierwszej grupy pracowników (ponadto w braku jakichkolwiek przywilejów na rzecz tej drugiej grupy pracowników zgodnie z powyżej opisanymi zasadami AEEG w zakresie rozwoju kariery) co powoduje, że w niniejszym przypadku brak jest obiektywnych powodów zastosowania odstępstwa od dyrektywy 1999/70/WE w zakresie wymaganej obiektywności i przejrzystości, które mogłyby być odniesione do rozważanych warunków zatrudnienia w szczególnym kontekście danego przypadku?
- 3) Czy w każdym razie – jak wydaje się wynikać z pkt 47 i 54 postanowienia z dnia 7 marca 2013 r. – należy uznać za nieproporcjonalne i dyskryminacyjne wyzerowanie uzyskanej długości okresu zatrudnienia (prowadząc w rezultacie do niestosowania odnośnych przepisów krajowych) – przy uznaniu jednak ważności wymogów w zakresie ochrony sytuacji osób wyłonionych w konkursie, z zastrzeżeniem, że to do organów administracji należy w ramach przysługującego im uznania decyzja o środkach jakie należy podjąć w tym zakresie (w formie „ bonusu”, lub przyznania preferencyjnego traktowania wskazanych pracowników wyłonionych w konkursie w zakresie selekcji w dostępie do wyższych kategorii zaszeregowania lub też w drodze innych środków pozostających w zakresie uznania organów krajowych w ramach organizowania krajowych publicznych organów administracji)?

(¹) Dyrektywa Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotycząca Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 3 kwietnia 2014 r. – Minister van Buitenlandse Zaken przeciwko K i A**

(Sprawa C-153/14)

(2014/C 194/17)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: Minister van Buitenlandse Zaken

Druga strona postępowania: K i A

Pytania prejudycjalne

- 1) a) Czy termin „środki dotyczące integracji”, ujęty w art. 7 ust. 2 dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 21, s. 12; sprostowanie Dz.U. 2012, L 71 [s. 55]), można interpretować w ten sposób, że właściwe organy państwa członkowskiego mogą wymagać od osoby należącej do rodziny członka rodziny rozdzielonej, by wykazała, że dysponuje ona znajomością języka urzędowego tego państwa członkowskiego na poziomie odpowiadającym poziomowi A1 europejskiego systemu opisu kształcenia językowego oraz podstawową wiedzą o społeczeństwie tego państwa członkowskiego, przed udzieleniem tej osobie zezwolenia na wjazd i pobyt?
- b) Czy dla odpowiedzi na to pytanie ma znaczenie – także w świetle kryterium proporcjonalności określonego w zielonej księdze Komisji Europejskiej z dnia 15 listopada 2011 r. (¹) w sprawie prawa do łączenia rodzin – że regulacja krajowa obejmująca wymóg wspomniany w pytaniu 1.a przewiduje, iż o ile osoba należąca do rodziny nie wykazała, że ze względu na niepełnosprawność umysłową lub fizyczną trwale nie jest w stanie przystąpić do egzaminu z integracji obywatelskiej, wniosek o zezwolenie na wjazd i pobyt nie jest oddalany tylko w przypadku łącznego wystąpienia szczególnych okoliczności indywidualnych pozwalających na założenie, że osoba ta trwale nie jest w stanie uczynić zadość środkom dotyczącym integracji?
- 2) Czy przy uwzględnieniu kryterium proporcjonalności określonego we wspomnianej zielonej księdze cel dyrektywy 2003/86/WE, a w szczególności jej art. 7 ust. 2, stoi na przeszkodzie temu, by koszty związane z egzaminem, którego przedmiotem jest ocena, czy osoba należąca do rodziny czyni zadość wspomnianym środkom dotyczącym integracji, wynosiły 350 EUR za każdorazowe podejście do egzaminu, a jednorazowy koszt pakietu przygotowującego do egzaminu wynosił 110 EUR?

(¹) COM(2011) 735 wersja ostateczna.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 3 kwietnia 2014 r. – Tamoil Italia przeciwko Ministero dell'Ambiente e della Tutela del
Territorio e del Mare**

(Sprawa C-156/14)

(2014/C 194/18)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Tamoil Italia SpA

Strony pozwana: Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare

Pytanie prejudycjalne

Czy zasady Unii Europejskiej w zakresie ochrony środowiska przewidziane w art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz w dyrektywie 2004/35/WE⁽¹⁾ z dnia 21 kwietnia 2004 r. (art. 1 i art. 8 ust. 3; motywy trzynasty i dwudziesty czwarty) – w szczególności zasada „zanieczyszczający płaci”, zasada ostrożności, zasada podejmowania działania zapobiegawczego, zasada naprawiania w pierwszym rzędzie u źródła szkód wyrządzonych środowisku stoją na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak art. 244, 245, 253 decreto legislativo [dekretu ustawodawczego] z dnia 3 kwietnia 2006 r., nr 152, które, w przypadku stwierdzonego skażenia danego terenu i niemożności zidentyfikowania podmiotu odpowiedzialnego za skażenie lub niemożności wyegzekwowania od tego podmiotu działań zaradczych, nie pozwalają organowi administracyjnemu na nałożenie obowiązku realizacji nadzwyczajnych środków bezpieczeństwa oraz działań rekultywacyjnych na właściciela, który nie jest odpowiedzialny za zanieczyszczenie, przewidując, obciążenie tego ostatniego jedynie odpowiedzialnością majątkową ograniczoną do wartości terenu po wykonaniu czynności rekultywacyjnych.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (Dz.U. L 143, s. 56).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 4 kwietnia 2014 r. – A i in. przeciwko Minister van Buitenlandse Zaken**

(Sprawa C-158/14)

(2014/C 194/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: A, B, C i D

Druga strona postępowania: Minister van Buitenlandse Zaken

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy – mając na uwadze m.in. art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej⁽¹⁾ – wnoszący środek odwoławczy w niniejszej sprawie mieli niewątpliwą czynną legitymację procesową do wniesienia do Sądu na podstawie art. 263 TFUE we własnym imieniu skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego 610/2010⁽²⁾, w zakresie w jakim powoduje ono wpis LTTE [organizacji Tygrysy Wyzwolenia Tamilskiego Ilamu] na listę w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001⁽³⁾?
- 2) a) Czy – mając na uwadze m.in. pkt 11 preambuły do decyzji ramowej 2002/475/WSiSW⁽⁴⁾ – działania sił zbrojnych w okresie konfliktu zbrojnego w rozumieniu międzynarodowego prawa humanitarnego stanowią przestępstwa terrorystyczne w rozumieniu tej decyzji ramowej?

- b) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 2a), czy działania sił zbrojnych w okresie konfliktu zbrojnego w rozumieniu międzynarodowego prawa humanitarnego mogą stanowić akty terrorystyczne w rozumieniu wspólnego stanowiska 2001/931/WPZiB ⁽⁵⁾ i rozporządzenia nr 2580/2001
- 3) Czy działania leżące u podstawy przyjęcia rozporządzenia wykonawczego nr 610/2010, w zakresie, w jakim powoduje ono wpis LTTE na listę w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, stanowią działania sił zbrojnych w okresie konfliktu zbrojnego w rozumieniu międzynarodowego prawa humanitarnego?
- 4) Czy – w świetle odpowiedzi udzielonych na pytania 1, 2a, 2b i 3 – rozporządzenie wykonawcze nr 610/2010 jest nieważne w zakresie, w jakim powoduje ono wpis LTTE na listę w rozumieniu art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001?
- 5) W razie udzielenia na pytanie 4 odpowiedzi twierdzącej, czy nieważność ta dotyczy również wcześniejszych i późniejszych decyzji Rady dotyczących aktualizacji listy, o której mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 2580/2001, w zakresie, w jakim decyduje te powodują wpis LTTE na tę listę?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 610/2010 z dnia 12 lipca 2010 r. z dnia 12 lipca 2010 r. wykonujące art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu i uchylające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1285/2009 (Dz.U. L 178, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2580/2001 w sprawie szczególnych środków restrykcyjnych skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom mających na celu zwalczanie terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 70).

⁽⁴⁾ Decyzja ramowa Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu (Dz.U. 2002 L 164).

⁽⁵⁾ Wspólne stanowisko Rady z dnia 27 grudnia 2001 r. w sprawie zastosowania szczególnych środków w celu zwalczania terroryzmu (Dz.U. L 344, s. 93).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione (Włochy) w dniu 14 kwietnia 2014 r. – A przeciwko B

(Sprawa C-184/14)

(2014/C 194/20)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona pozwana: B

Pytanie prejudycjalne

Czy żądanie dotyczące zobowiązań alimentacyjnych względem dzieci podniesione w ramach postępowania w sprawie separacji małżonków, jako związane z tym postępowaniem, może być rozpatrzone zarówno przez sąd prowadzący postępowanie w sprawie separacji jak i sąd, przed którym zawisłe jest postępowanie dotyczące odpowiedzialności rodzicielskiej, na podstawie kryterium zapobiegania [kolizji jurysdykcji], czy też powinno być bezwzględnie rozstrzygnięte przez ten ostatni sąd, w zakresie w jakim dwa odrębne kryteria wskazane w [...] art. 3 lit. c) i d) [rozporządzenia Rady (WE) nr 4/2009 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń oraz współpracy w zakresie zobowiązań alimentacyjnych ⁽¹⁾] mają alternatywny charakter (w tym znaczeniu, że jedno wyklucza bezwzględnie drugie)?

⁽¹⁾ Dz.U. 2009, L 7, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 14 kwietnia 2014 r. – IZIPEJ AD i FINANS INŻENERING AD przeciwko Ministerski sywet na Republika Byłgarija, Nacionalen osiguriteln institut

(Sprawa C-185/14)

(2014/C 194/21)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IZIPEJ AD i FINANS INŻENERING AD

Strona pozwana: Ministerski sywet na Republika Byłgarija, Nacionalen osiguriteln institut

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy usługę pocztową, taką jak usługa realizowania przekazów pocztowych kwot pieniężnych od nadawcy, którym w niniejszej sprawie jest państwo, do adresata – osób uprawnionych do otrzymania płatności z tytułu zabezpieczenia społecznego, należy uważać za nieobjętą zakresem stosowania dyrektywy 97/67/WE⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 2002/39/WE⁽²⁾ i dyrektywą 2008/6/WE⁽³⁾, i z tego względu – za podlegającą przepisom art. 106 i 107 TFUE?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy przepisy art. 106 i 107 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie dopuszczają one ograniczenia wolnej konkurencji przy świadczeniu usługi pocztowej takiej jak opisana, gdy jest to uzasadnione imperatywnymi względami związanymi z zagwarantowaniem podstawowego konstytucyjnego prawa obywateli i socjalnej polityki państwa, oraz gdy równocześnie charakter owej usługi pozwala na zakwalifikowanie jej jako usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym, w sytuacji gdy otrzymywane przez operatora świadczącego usługę wynagrodzenie stanowi rekompensatę nieprzekraczającą wysokości ustalonej na podstawie art. 2 ust. 1 lit. a) decyzji Komisji Europejskiej C (2011) 9380 z dnia 20 grudnia 2011 r.?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 97/67/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług, Dz.U. L 15, s. 14.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2002/39/WE z dnia 10 czerwca 2002 r. zmieniająca dyrektywę 97/67/WE w zakresie dalszego otwarcia na konkurencję wspólnotowych usług pocztowych, Dz.U. L 176, s. 21.

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r. zmieniająca dyrektywę 97/67/WE w odniesieniu do pełnego urzeczywistnienia rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty, Dz.U. L 52, s. 3.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Aachen (Niemcy) w dniu 18 kwietnia 2014 r. – Horst Hoeck przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-196/14)

(2014/C 194/22)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Aachen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Horst Hoeck

Strona pozwana: Republika Grecka

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 rozporządzenia nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że te postanowienia ogólnie stoją na przeszkodzie wytoczonemu przed Landgericht Aachen powództwu skierowanemu przeciwko Republice Greckiej jako pozwanej, w drodze którego powód zwraca się z żądaniem zapłaty przez pozwaną odsetek od wyemitowanych przez nią w 2011/2012 r. i nabytych przez powoda w lipcu 2011 obligacji (pożyczka państwowa), które były przedmiotem zaproponowanej również powodowi przez pozwaną pod koniec lutego 2012 r. oferty zamiany i którą powód odrzucił z tym skutkiem, że pozwana mimo tego zamieniła posiadane przez powoda obligacje na nowe?
- 2) Czy art. 1 rozporządzenia nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że te postanowienia ogólnie stoją na przeszkodzie wytoczonemu przed Landgericht Aachen powództwu skierowanemu przeciwko Republice Greckiej jako pozwanej, w drodze którego powód tytułem ewentualnym zwraca się z żądaniem zapłaty od pozwanej kwoty w wysokości wartości nominalnej jej obligacji nabytych przez powoda włącznie z niezapłaconymi odsetkami w związku z przedstawioną w pkt 1 przymusową zamianą?
- 3) Czy postępowanie główne [przed] Landgericht Aachen o sygnaturze 12 O 177/13 należy przyporządkować do dziedziny prawa cywilnego i handlowego z zastosowaniem art. 2 i 3 rozporządzenia nr 1393/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. dotyczącego doręczania w państwach członkowskich dokumentów sądowych i pozasądowych w sprawach cywilnych i handlowych?
- 4) Albo czy chodzi w niniejszym przypadku o sprawę administracyjną albo z dziedziny odpowiedzialności państwa, w stosunku do której nie podlegają zastosowaniu przepisy wymienione w pkt 1, 2 i 3?

⁽¹⁾ Dz.U. L 324, s.79.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Tisza Erőmű przeciwko Komisji

(Sprawa T-468/08) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez władze węgierskie na rzecz niektórych producentów energii elektrycznej — Umowy kupna energii elektrycznej zawarte między przedsiębiorstwem publicznym a niektórymi producentami energii elektrycznej — Decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Obowiązek uzasadnienia — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Selektywny charakter — Zasoby państwowe — Możliwość przypisania państwu — Wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi — Prawo do obrony — Pewność prawa — Uzasadnione oczekiwania — Równość traktowania — Proporcjonalność — Nadużycie władzy — Artykuł 10 Traktatu karty energetycznej)

(2014/C 194/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Tisza Erőmű kft, dawniej AES-Tisza Erőmű kft (Tiszaújváros, Węgry) (przedstawiciele: początkowo T. Ottervanger i E. Henny, następnie T. Ottervanger, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn, N. Khan i K. Talabér Ritz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2009/609/WE z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 41/05 udzielonej przez Węgry w ramach długoterminowych umów o zakup energii (Dz.U. 2009, L 225, s. 53).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Tisza Erőmű kft zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 6 z 10.1.2009.

Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Dunamenti Erőmű przeciwko Komisji

(Sprawa T-179/09) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Pomoc przyznana przez władze węgierskie określonym producentom energii elektrycznej — Umowy o zakup energii elektrycznej zawarte pomiędzy przedsiębiorstwem publicznym a określonymi producentami energii elektrycznej — Decyzja uznająca pomoc państwa za niezgodną ze wspólnym rynkiem i nakazująca jej odzyskanie — Pojęcie pomocy państwa — Korzyść — Pomoc nowa — Pomoc operacyjna — Uzasadnione oczekiwania — Pewność prawa)

(2014/C 194/24)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dunamenti Erőmű Zrt (Százhalombatta, Węgry) (przedstawiciele: początkowo J. Lever, QC, A. Nourry, R. Griffith i S. Spence, solicitors, a następnie adwokaci J. Philippe i F.H. Boret)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Flynn i K. Talabér-Ritz, pełnomocnicy)

Przedmiot

Zasadniczo żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji 2009/609/WE z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 41/05 udzielonej przez Węgry w ramach długoterminowych umów o zakup energii (Dz.U. 2009, L 225, s. 53), a posiłkowo żądanie stwierdzenia nieważności art. 2 i 5 tej decyzji.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Dunamenti Erőmű Zrt pokrywa własne koszty, a także koszty poniesione przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 167 z 18.7.2009.

Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Euris Consult przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-637/11) ⁽¹⁾

[Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Świadczenie usług w zakresie tłumaczeń pisemnych na język maltański — Uregulowania dotyczące zasad przekazywania ofert — Odrzucenie oferty jednego z oferentów — Nieprzestrzeganie zasad składania ofert mających na celu zapewnienie poufności ich treści przed otwarciem — Zarzut niemożności stosowania — Proporcjonalność — Równość traktowania — Prawo do obrony — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuł 98 ust. 1 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002 — Artykuł 143 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 2342/2002]

(2014/C 194/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Euris Consult Ltd (Floriana, Malta) (przedstawiciel: adwokat F. Moyse)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: L. Darie i F. Poilvache, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal i F. Dintilhac, pełnomocnicy)

Przedmiot

Skarga o stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 18 października 2011 r. odrzucającej ofertę złożoną przez skarżącą w ramach procedury udzielania międzyinstytucjonalnego zamówienia publicznego na usługi MT/2011/EU dotyczącego świadczenia usług w zakresie tłumaczeń pisemnych na język maltański.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Euris Consult Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 4.2.2012.

Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Hagenmeyer i Hahn przeciwko Komisji(Sprawa T-17/12) ⁽¹⁾

[Ochrona konsumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 — Oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności — Odmowa udzielenia zezwolenia na oświadczenie o zmniejszaniu ryzyka choroby — Wskazanie czynnika ryzyka — Zgodność z prawem postępowania w sprawie zezwolenia na oświadczenia o zmniejszaniu ryzyka choroby — Skarga o stwierdzenie nieważności — Interes prawny — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Proporcjonalność — Obowiązek uzasadnienia]

(2014/C 194/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Moritz Hagenmeyer (Hamburg, Niemcy) i Andreas Hahn (przedstawiciel: adwokat T. Teufer)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: L. Pignataro-Nolin i S. Grünheid, pełnomocnicy)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: I. Šulce, Z. Kupčová i M. Simm, pełnomocnicy)

Przedmiot

Wniosek o stwierdzenie częściowej nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 1170/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie odmowy udzielenia zezwolenia na niektóre oświadczenia zdrowotne dotyczące żywności i odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby (Dz.U. L 299, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Moritz Hagenmeyer i Andreas Hahn pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 24.3.2012.

Wyrok Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Beyond Retro przeciwko OHIM S&K Garments (BEYOND VINTAGE)(Sprawa T-170/12) ⁽¹⁾

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Rejestracja międzynarodowa wskazująca Wspólnotę Europejską — Słowny znak towarowy BEYOND VINTAGE — Wcześniejszy słowny znak towarowy BEYOND RETRO — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 rozporządzenia nr 207/2009

(2014/C 194/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Beyond Retro Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: S. Malynicz, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: S&K Garments, Inc. (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone)

Przedmiot

Skarga wniesiona na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 30 stycznia 2012 r. (sprawy połączone R 493/2011-4 i R 548/2011-4) dotycząca postępowania w sprawie sprzeciwu między Beyond Retro Ltd i S&K Garments, Inc.

Sentencja

- 1) Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM) z dnia 31 stycznia 2012 r. (sprawy połączone R 493/2011-4 i R 548/2011-4) jest nieważna w zakresie dotyczącym produktów objętych słownym znakiem towarowym BEYOND VINTAGE z klas 18 i 25 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego.
- 2) W pozostałym zakresie skarga jest oddalona.
- 3) Beyond Retro Ltd ponosi jedną trzecią kosztów poniesionych przez strony przed Sądem. OHIM ponosi dwie trzecie tych kosztów.

⁽¹⁾ Dz.U. C 194 z 30.6.2012.

Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2014 r. – Simca Europe przeciwko OHIM – PSA Peugeot Citroën (Simca)

(Sprawa T-327/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku — Słowny wspólnotowy znak towarowy Simca — Zła wiara — Artykuł 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 194/28)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Simca Europe Ltd (Birmingham, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: adwokat N. Haberkamm)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Schifko, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: GIE PSA Peugeot Citroën (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat P. Kotsch)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 12 kwietnia 2012 r. (sprawa R 645/2011-1), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku między GIE PSA Peugeot Citroën a Simca Europe Ltd.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Simca Europe Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 z 22.9.2012.

Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2014 r. – Pyrox przeciwko OHIM – Köb Holzheizsysteme (PYROX)(Sprawa T-575/12) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego PYROX — Wcześniejsze słowne krajowe znaki towarowe PYROT — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 194/29)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Pyrox GmbH (Oberhausen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat T. Eigen)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: G. Marten i G. Schneider, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również: Köb Holzheizsysteme GmbH (Wolfurt, Austria)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 4 października 2012 r. (sprawy połączone R 2187/2011-1 i R 2507/2011-1), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Köb Holzheizsysteme GmbH a Pyrox GmbH.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Pyrox GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 55 z 23.2.2013.

Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2014 r. – Pedro Group przeciwko OHIM – Cortefiel (PEDRO)(Sprawa T-38/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego PEDRO — Wcześniejszy graficzny wspólnotowy znak towarowy Pedro del Hierro — Częściowa odmowa rejestracji — Względne podstawy odmowy rejestracji — Rzeczywiste używanie wcześniejszego znaku towarowego — Wysoce odróżniający charakter wcześniejszego znaku towarowego — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 194/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pedro Group Pte Ltd (Singapur, Singapur) (przedstawiciel: adwokat B. Brandreth)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: M. Vuijst i J. Crespo Carillo, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Cortefiel, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: początkowo adwokaci H. Mosback, P. López Ronda, G. Macias Bonilla i G. Marín Raigal, następnie adwokaci P. López Ronda, G. Macias Bonilla i G. Marín Raigal)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 26 listopada 2012 r. (sprawa R 271/2011-4), dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Cortefiel, SA et Pedro Group Pte Ltd.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Pedro Group Pte Ltd zostaje obciążone kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 101 z 6.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 2 kwietnia 2014 r. – CIVR i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-303/09) ⁽¹⁾

(Pomoc państwa — Ramowy program działań prowadzonych przez uznane we Francji rolnicze organizacje międzyzawodowe na rzecz członków reprezentowanych sektorów rolnych — Finansowanie z dobrowolnych składek, które stały się obowiązkowe — Decyzja uznająca system pomocy za zgodny ze wspólnym rynkiem — Cofnięcie decyzji — Umorzenie postępowania)

(2014/C 194/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Conseil interprofessionnel des vins du Roussillon à appellation d'origine contrôlée (CIVR) (Perpignan, Francja); Comité national des interprofessions des vins à appellation d'origine et à indication géographique (CNIV) (Paryż, Francja); oraz Interprofession nationale porcine (Inaporc) (Paryż) (przedstawiciele: H. Calvet, O. Billard i Y. Trifounovitch, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo B. Stromsky i C. Urraca Caviedes, następnie B. Stromsky i S. Thomas, a wreszcie B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2008) 7846 wersja ostateczna z dnia 10 grudnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa nr 561/2008 dotyczącej ramowego programu działań prowadzonych przez uznane we Francji rolnicze organizacje międzyzawodowe na rzecz członków reprezentowanych sektorów rolnych.

Sentencja

- 1) Postępowanie w sprawie niniejszej skargi zostaje umorzone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami.

⁽¹⁾ Dz.U. C 244 z 10.10.2009.

Postanowienie Sądu z dnia 14 kwietnia 2014 r. – Manufacturing Support & Procurement Kala Naft przeciwko Radzie

(Sprawa T-263/12) ⁽¹⁾

(Wspólna polityka zagraniczna i bezpieczeństwa — Środki ograniczające podjęte wobec Iranu w celu zapobiegania rozprzestrzenianiu broni jądrowej — Zamrożenie funduszy — Powaga rzeczy osądzonej — Obowiązek uzasadnienia — Obowiązek indywidualnego powiadomienia — Prawo do obrony — Prawo do skutecznej ochrony sądowej — Prawo własności — Proporcjonalność — Kompetencja Rady — Nadużycie władzy — Naruszenie prawa — Pojęcie wsparcia rozprzestrzeniania broni jądrowej — Błąd w ocenie — Skarga oczywiście pozbawiona podstawy prawnej)

(2014/C 194/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran (Teheran, Iran) (przedstawiciele: adwokaci F. Esclatine i S. Perrotet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bishop i R. Liudvinaviciute-Cordeiro, pełnomocnicy)

Interwenient popierający żądania strony pozwanej: Komisja Europejska (przedstawiciele: É. Cujo i M. Konstantinidis, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. w sprawie środków ograniczających wobec Iranu i uchylające rozporządzenie (UE) nr 961/2010 (Dz.U. L 88, s. 1).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona jako oczywiście pozbawiona podstawy prawnej.
- 2) Manufacturing Support & Procurement Kala Naft Co., Tehran pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 258 z 25.8.2012.

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2013 r. – K. Chrysostomides & Co. i in. przeciwko Radzie i in.

(Sprawa T-680/13)

(2014/C 194/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Dr K. Chrysostomides & Co. LLC (Nikozja, Cypr) i 50 innych skarżących (przedstawiciel: P. Tridimas, Barrister)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Unia Europejska reprezentowana przez Komisję Europejską, Eurogrupa reprezentowana przez Radę Unii Europejskiej, Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Unia Europejska lub pozwane instytucje ponoszą odpowiedzialność pozaumowną;
- określenie procedury celem ustalenia możliwej do pokrycia straty rzeczywiście poniesionej przez skarżących;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący (ogółem 51) są deponentami lub udziałowcami Bank of Cyprus Public Company Ltd lub Cyprus Popular Bank Public Co. Ltd. Dochodzą odszkodowania zgodnie z art. 268 i art. 340 akapity drugi i trzeci TFUE – regulującymi odpowiedzialność pozaumowną Unii – z tytułu strat, jakie ponieśli w wyniku środków podjętych przez pozwane instytucje, które zastosowały w stosunku do Republiki Cypryjskiej mechanizm bail-in.

Skarżący podnoszą, że pozwane instytucje zastosowały w stosunku do Republiki Cypryjskiej mechanizm bail-in, który doprowadził bezpośrednio do straty ich depozytów i udziałów. W opinii skarżących instrumenty bail-in przyjęte przez Republikę Cypryjską zostały wprowadzone wyłącznie celem wykonania środków przyjętych przez pozwanych i zostały również zatwierdzone przez pozwane instytucje.

Skarżący twierdzą, że mechanizm bail-in narusza prawo do własności chronione na mocy art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Skarżący wskazują także, że mechanizm bail-in narusza zasadę proporcjonalności, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań i zasadę niedyskryminacji.

Skarga wniesiona w dniu 23 stycznia 2014 r. – USFSPEI przeciwko Parlamentowi i Radzie

(Sprawa T-75/14)

(2014/C 194/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Union syndicale fédérale des services publics européens et internationaux (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci J.N. Louis i D. de Abreu Caldas)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi na dopuszczalną i zasadną;
- stwierdzenie nieważności pkt 27, 32, 46, 64 b), 65 b) i 67 d) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1023/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 października 2013 r.;
- zasądzenie od pozwanych na rzecz USF symbolicznego euro w charakterze zadośćuczynienia oraz obciążenie ich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca podnosi niezgodność z prawem pkt 27, 32, 46, 64 b), 65 b) i 67 d) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1023/2013 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim zmieniają one w szczególności art. 5 (utworzenie grupy funkcyjnej SC), art. 6 (zniesienie gwarancji równoważności ścieżek kariery), art. 40 ust. 2 (ograniczenie urlopu z przyczyn osobistych do 12 ans), art. 43 akapit drugi (stwierdzenie zdolności do objęcia funkcji administratora od grupy szaszeregowania AST 5 zamiast AST) art. 44 ust. 1 (nowe warunki awansu o stopień), art. 51 (postępowanie w sprawie nienależytego wykonywania obowiązków), art. 52 (urlop w interesie służby), art. 77 (stawka procentowa zgromadzonej emerytury w wysokości 1,8 %) oraz załącznik VIII art. 9 ust. 2 (wcześniejsza emerytura bez zmniejszenia świadczeń) regulaminu pracowniczego.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi naruszenie porozumienia zawartego przez związki zawodowe i prawodawcę dotyczącego nowelizacji z 2004 r., a w szczególności reformy przebiegu ścieżki kariery zawodowej, zasad liniowego przebiegu kariery i równoważności ścieżek kariery.

Podnosi również naruszenie art. 27 Karty praw podstawowych i art. 21 Europejskiej karty społecznej, zasady praw nabytych, zasady proporcjonalności i zasady niedyskryminacji.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 1023/2013 z dnia 22 października 2013 r. zmieniające regulamin pracowniczy urzędników Unii Europejskiej i warunki zatrudnienia innych pracowników Unii Europejskiej (Dz.U. L 287, s. 15).

Skarga wniesiona w dniu 24 marca 2014 r. – Deza przeciwko ECHA

(Sprawa T-189/14)

(2014/C 194/35)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Deza, a.s. (Vlašské Meziříčí, Republika Czeska) (przedstawiciel: P. Dejl, adwokat)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Agencji chemikaliów z dnia 24 stycznia 2014 r. oznaczonej numerami AFA-C-0000004274-77-09/F, AFA-C-0000004280-84-09/F, AFA-C-0000004275-75-09/F oraz AFA-C-0000004151-87-08/F
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 (¹) w związku z art. 118 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 (²) oraz naruszeniu prawa do ochrony uzasadnionych interesów handlowych i praw własności intelektualnej.
 - W tym względzie skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z art. 118 rozporządzenia nr 1907/2006 z uwagi na fakt, że ujawnienie spornych informacji osobom trzecim prowadziłoby do naruszenia jej uzasadnionych interesów handlowych oraz naruszenia praw własności intelektualnej, gdyż ujawnienie spornych informacji nie jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, a w swej decyzji strona pozwana nie wskazała nawet publicznego interesu, który przeważa nad koniecznością ochrony tychże praw skarżącej.
2. Zarzut drugi oparty na naruszeniu zobowiązań Unii Europejskiej wynikających z porozumienia TRIPS (³) oraz wynikającym z tego naruszeniu prawa do ochrony poufnych informacji.
 - W tym względzie skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza międzynarodowe zobowiązania Unii Europejskiej wynikające z art. 39 ust. 2 porozumienia TRIPS, zgodnie z którym strony porozumienia zapewniają, aby osoby fizyczne i prawne miały możliwość zapobiegania temu, aby informacje pozostające w sposób zgodny z prawem pod ich kontrolą nie zostały ujawnione, nabyte lub użyte bez ich zgody przez innych, w sposób sprzeczny z uczciwymi praktykami handlowymi, tak długo, jak takie informacje: (a) są poufne w tym sensie, że jako całość lub w szczególnym zestawie i zespole ich elementów nie są ogólnie znane lub łatwo dostępne dla osób z kręgów, które normalnie zajmują się tym rodzajem informacji; (b) mają wartość handlową dlatego, że są poufne; i (c) poddane zostały przez osobę, pod której legalną kontrolą informacje te pozostają, rozsądnym, w danych okolicznościach, działaniom dla utrzymania ich poufności.

3. Zarzut trzeci oparty na naruszeniu zobowiązań Unii Europejskiej wynikających z art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, naruszeniu art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz wynikającym z tego naruszeniu prawa własności i prawa do ochrony własności skarżącej.
- W tym względzie podniesione zostało, że zaskarżona decyzja narusza art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, art. 1 protokołu dodatkowego do tej konwencji oraz art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w zakresie w jakim ogranicza prawo skarżącej do niezakłóconego korzystania z majątku.
4. Zarzut czwarty oparty na naruszeniu art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.
- Zdaniem skarżącej zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 z uwagi na fakt, że ujawnienie spornych informacji poważnie szkodzi procesowi decyzyjnemu Komisji Europejskiej oraz pozwanej, które zajmują stanowisko w kwestii zezwolenia na stosowanie danej substancji, gdyż ujawnienie spornych informacji nie jest uzasadnione nadrzędnym interesem publicznym, a w swej decyzji strona pozwana nie wskazała nawet publicznego interesu, który przeważa nad koniecznością ochrony rzeczonych praw skarżącej.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) i utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1)
- ⁽³⁾ Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) z dnia 15 kwietnia 1994 r. (Dz.U. L 336, s. 214)

Skarga wniesiona w dniu 4 kwietnia 2014 r. – Volkswagen przeciwko OHIM (EXTRA)

(Sprawa T-216/14)

(2014/C 194/36)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Volkswagen AG (Wolfsburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat U. Sander)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 6 lutego 2014 r. w sprawie R 1788/2013-1;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „EXTRA” dla towarów i usług z klas 12, 28, 35 i 37 – zgłoszenie nr 11 769 155

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 8 kwietnia 2014 r. – Mabrouk przeciwko Radzie**(Sprawa T-218/14)**

(2014/C 194/37)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Mohamed Marouen Ben Ali Bel Ben Mohamed Mabrouk (Kartagina, Tunezja) (przedstawiciele: adwokaci J. Farthouat, J. Mignard, N. Boulay i S. Crosby, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/49/WPZiB z dnia 30 stycznia 2014 r. zmieniającej decyzję 2011/72/WPZiB dotyczącą środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 28, s. 38) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 81/2014 z dnia 30 stycznia 2014 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 101/2011 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Tunezji (Dz.U. L 28, s. 2) w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącego, przy czym te środki ograniczające obejmują zamrożenie aktywów w Unii Europejskiej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że poprzez przyjęcie zaskarżonych aktów strona pozwana wspomaga śledztwo prowadzone w Tunezji i w ten sposób działa w charakterze organu sądowego w kontekście prawa karnego oraz że podstawa prawna, na której oparła się strona pozwana, art. 29 TUE i art. 215 ust. 2 TFUE, nie przyznają stronie pozwanej uprawnienia do działania w ten sposób.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżone akty zostały przyjęte w celu wspomżenia organów sądowych w Tunezji, a nie z powodów określonych na poparcie przyjętych podstaw prawnych i że w rezultacie naruszono podstawę prawną.
3. Zarzut trzeci dotyczący a) oczywistego błędu w ocenie, że istnieje związek pomiędzy aktywami strony skarżącej w Unii Europejskiej a przedmiotem śledztwa sądowego w Tunezji, b) oczywistego błędu w ocenie dotyczącego twierdzenia, że tenor zaskarżonych aktów uzasadnia utrzymanie nazwiska strony skarżącej w wykazie osób, których aktywa mają być zamrożone, i c) oczywistego błędu w ocenie podstawy faktycznej, która według strony pozwanej jakoby uzasadnia zaskarżone akty.
4. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do obrony i praw podstawowych przysługujących stronie skarżącej, mianowicie: domniemania niewinności, prawa do zapoznania się z dowodami wysuniętymi przeciwko niej przez stronę pozwaną, prawa do bycia wysłuchanym, prawa do równości broni, prawa do skutecznego środka prawnego, zasady proporcjonalności i prawa własności.
5. Zarzut piąty dotyczący niewłaściwego rozumowania.

Skarga wniesiona w dniu 11 kwietnia 2014 r. – Norma Lebensmittelfilialbetriebe przeciwko OHIM – Yorma's (Yorma Eberl)

(Sprawa T-229/14)

(2014/C 194/38)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Norma Lebensmittelfilialbetriebe Stiftung & Co. KG (Norymberga, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Parr)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Yorma's AG (Deggendorf, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 lutego 2014 r. w sprawie r 532/2013-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Yorma's AG

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Yorma Eberl” dla towarów i usług z klas 3, 5, 21, 24, 25, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 40 i 43 – zgłoszenie nr 9 940 289

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Używane w obrocie handlowym nazwa handlowa i firma oraz krajowe i wspólnotowe słowne znaki towarowe NORMA dla towarów i usług z klas 3, 5, 8, 9, 11, 16, 18, 21, 22, 23, 25, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 36, 38, 39, 41 i 42

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009
- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2014 r. – EEB przeciwko Komisji

(Sprawa T-250/14)

(2014/C 194/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: European Environmental Bureau (EEB) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: C. Stothers, Solicitor, adwokaci M. Van Kerckhove i C. Simphal)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji Europejskiej z dnia 13 lutego 2014 r. uznawanej, w świetle art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾, za odmowę udostępnienia pełnych i niezmienionych kopii korespondencji z dwoma państwami członkowskimi dotyczącej proponowanych przez te państwa przejściowych planów krajowych zwalniających określone spalarnie z nowych limitów emisji w okresie od 2016 r. do 2020 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym twierdzi, że strona pozwana w sposób niezgodny z prawem powołała się na art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w sytuacji, w której zostało to wyraźnie wykluczone przez art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 ⁽²⁾.
2. Zarzut drugi, w ramach którego utrzymuje, że strona pozwana naruszyła prawo, nie dokonując wykładni zawężającej wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia, czego wymaga art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 i art. 4 ust. 4 konwencji z Aarhus.
3. Zarzut trzeci, w ramach którego podnosi, że strona pozwana naruszyła prawo, konsultując się z osobami trzecimi na podstawie art. 4 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 w sytuacji, w której było oczywiste, że dokument nie powinien zostać ujawniony, oraz powołując się na te konsultacje w celu przedłużenia terminu na udzielenie odpowiedzi.
4. Zarzut czwarty, w którym twierdzi, że strona pozwana naruszyła prawo, nie rozstrzygając, które części dokumentu są objęte którymś z wyjątków i nie ujawniając pozostałej jego części w myśl art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.
5. Zarzut piąty, w ramach którego utrzymuje, że opóźniając udzielenie dostępu do dokumentu strona pozwana naruszyła prawo poprzez brak wczesnego i skutecznego zapewnienia możliwości udziału społeczeństwa w trakcie przygotowywania, modyfikowania lub dokonywania przeglądów przejściowych planów krajowych, gdy wszystkie opcje są jeszcze otwarte, czego wymaga art. 9 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2014 r. – Warenhandelszentrum przeciwko OHIM – Baumarkt Max Bahr (NEW MAX)

(Sprawa T-254/14)

(2014/C 194/40)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Warenhandelszentrum Ltd. (Neu-Ulm, Niemcy) (przedstawiciel: F. Hirschel, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Baumarkt Max Bahr GmbH & Co. KG (Hamburg, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 29 stycznia 2014 r. w sprawie R 2035/2012-1 oraz o rejestrację zgłoszonego znaku towarowego skarżącej;

— obciążenie pozwanego kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „NEW MAX”, dla towarów i usług z klas 3, 5 i 37 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 10 106 474

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Baumarkt Max Bahr GmbH & Co. KG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: graficzny znak towarowy zawierający element słowne „MAX”, dla usług z klasy 35

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: odrzucenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie w pełnym zakresie zgłoszenia znaku towarowego

Podniesione zarzuty: między spornymi znakami nie występuje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2014 r. – Novomatic przeciwko OHIM – Berentzen Mally Marketing plus Services (BLACK JACK TM)

(Sprawa T-257/14)

(2014/C 194/41)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Novomatic AG (Gumpoldskirchen, Austria) (przedstawiciel: adwokat W. Mosing)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Berentzen Mally Marketing plus Services GmbH (Meerbusch, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie R 329/2012-4 ze takim skutkiem, że OHIM będzie musiał oddalić sprzeciw w całości ze względu na brak podobieństwa towarów lub oznaczeń bądź ze względu na brak prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i dopuścić rejestrację wspólnotowego znaku towarowego nr 9 456 278 zgodnie ze zgłoszeniem;
- obciążenie OHIM i – w przypadku interwencji pisemnej – strony wnoszącej sprzeciw ich własnymi kosztami oraz kosztami strony skarżącej poniesionymi w postępowaniu odwoławczym przed Urzędem Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) oraz w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszająca wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający elementy słowne „BLACK JACK TM” dla towarów i usług z klas 9, 28 i 41 – zgłoszenie nr 9 456 278

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Berentzen Mally Marketing plus Services GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny i graficzny znak towarowy „BLACK TRACK” dla towarów z klas 18, 25 i 28

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie odwołania

Decyzja Izby Odwoławczej: Uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i częściowe odrzucenie zgłoszenia znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 75 rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 22 kwietnia 2014 r. – Hansen przeciwko OHIM (WIN365)

(Sprawa T-264/14)

(2014/C 194/42)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Robert Hansen (Monachium, Niemcy) (przedstawiciel: M. Pütz-Poulalion, Rechtsanwalt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 lutego 2014 r. w sprawie R 908/2013-4;
- obciążenie Urzędu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy WIN365 dla towarów i usług z klas 9, 35, 36, 38 i 41 – zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 513 851

Decyzja eksperta: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: odrzucenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2014 r. – Zehnder Group International AG przeciwko OHIM – Stiebel Eltron (comfotherm)

(Sprawa T-267/14)

(2014/C 194/43)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Zehnder Group International AG (Gränichen, Szwajcaria) (przedstawiciel: adwokat J. Krenzel)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Stiebel Eltron GmbH & Co. KG (Holzminden, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 21 lutego 2014 r. w sprawie R 1318/2013-4;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „comfotherm” dla towarów z klas 9 i 11 – zgłoszenie nr 8 859 472

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Stiebel Eltron GmbH & Co. KG

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: Słowny znak towarowy „KOMFOTHERM” dla towarów z klasy 11

Decyzja Wydziału Unieważnień: Uwzględnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Zaskarżona decyzja nie ostaje się przy ponownym badaniu dotyczącym ustalenia podobieństwa towarów.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2014 r. – Mabrouk przeciwko Radzie

(Sprawa T-277/14)

(2014/C 194/44)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Mohamed Marouen Ben Ali Bel Ben Mohamed Mabrouk (Kartagina, Tunezja) (przedstawiciele: adwokaci J. Farthouat, J. Mignard, N. Boulay i S. Crosby, solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że strona skarżąca naruszyła art. 265 TFUE, nie podejmując działań na wniosek strony skarżącej z dnia 17 stycznia 2014 r., którego odbiór potwierdziła, o ujawnienie dowodów, na których oparła się, by zarządzić zamrożenie aktywów strony skarżącej w Unii Europejskiej; oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut.

Strona skarżąca podnosi, że strona pozwana ma prawny obowiązek ujawnienia stronie skarżącej dowodów, na których oparła się, by zarządzić zamrożenie aktywów strony skarżącej, i że strona pozwana została formalnie wezwana do ujawnienia tych dowodów, a tym samym w pełni wezwana do działania. Nie podjęła działania ani w formie ujawnienia dowodów, ani w formie odmowy uczynienia tego, a tym samym naruszyła art. 265 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 29 kwietnia 2014 r. – Portnow przeciwko Radzie

(Sprawa T-290/14)

(2014/C 194/45)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Andrij Portnow (Kijów, Ukraina) (przedstawiciel: adwokat M. Cessieux)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie, że skarga wniesiona przez Andrija Portnowa jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) nr 208/2014 z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego;

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2014/119/WPZiB z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania na podstawie art. 87 i 91 regulaminu postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do skutecznego środka prawnego gwarantowanych podstawowymi zasadami prawa europejskiego, wyrażonymi w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 6 i 13 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.
2. Zarzut drugi dotyczący niewystarczającego uzasadnienia zaskarżonych aktów
3. Zarzut trzeci dotyczący nieprzestrzegania kryterium nałożenia sankcji określonego w art. 1 decyzji nr 2014/119/WPZiB i w motywie 4 rozporządzenia (UE) nr 208/2014.
4. Zarzut czwarty dotyczący zaistnienia błędu faktycznego w zakresie, w jakim wobec A. Portnowa nie prowadzono w chwili przyjęcia zaskarżonych aktów żadnego śledztwa na Ukrainie w sprawie takich czynów, jakie zostały mu zarzucone przez Radę.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa podstawowego do poszanowania własności, podstawowej zasady prawa wspólnotowego chronionej art. 17 Karty prawa podstawowych Unii Europejskiej i art. 1 protokołu dodatkowego nr 1 do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności.

Skarga wniesiona w dniu 5 maja 2014 r. – Seca Benelux i in. przeciwko Parlamentowi

(Sprawa T-311/14)

(2014/C 194/46)

Język postępowania: francuski

Strony

Strony skarżące: Seca Benelux SPRL (Bruksela, Belgia), Groupe Seca SA (Valenciennes, Francja) i Seca Ingénierie SAS (Valenciennes) (przedstawiciel: E. van Nuffel d'Heynsbroeck, adwokat)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strony skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu z dnia 21 lutego 2014 r. o nieprzyjęciu ich oferty, którą złożyły w odniesieniu do udzielenia zamówienia na pomoc w technicznym zarządzaniu budynkami Parlamentu Europejskiego w Strasburgu (przetarg nr INLO.AO-2013-003-STR-UGIMS-03) i o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi;
- przed wydaniem wyroku, nakazanie przedstawienia przez Parlament następujących dokumentów:
 - wykazu głównych usług podobnych świadczonych przez innego oferenta w ciągu ostatnich trzech lat z podaniem kwot, dat oraz odbiorców, publicznych lub prywatnych;
 - dokumentu lub dokumentów potwierdzających wykształcenie i kwalifikacje zawodowe personelu proponowanego przez innego oferenta do wykonania zamówienia i zawierających dane wymagane na stronach 11-27 specyfikacji technicznych oraz w protokole z obowiązkowej wizyty na miejscu i odpowiedzi na pytania oferentów;

- dokumentu lub dokumentów potwierdzających, że Parlament rzeczywiście zweryfikował, czy wszystkie dane dotyczące wykształcenia i kwalifikacji zawodowych personelu proponowanego do wykonania zamówienia przez innego oferenta, które Parlament otrzymał, były zgodne z dokumentacją zamówienia, a w szczególności ze stronami 11-27 specyfikacji technicznych oraz protokołem z obowiązkowej wizyty na miejscu i odpowiedzi na pytania oferentów;
- obciążenie Parlamentu kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strony skarżące podnoszą dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezwyfikowania kryteriów wyboru, z naruszeniem przepisów art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 966/2012 ⁽¹⁾ i art. 148 rozporządzenia delegowanego nr 1268/2012 ⁽²⁾, dokumentacji zamówienia i zasady dobrej administracji.
2. Zarzut drugi dotyczący popełnienia oczywistego błędu w ocenie zdolności technicznych oferentów, z naruszeniem art. 110 ust. 1 rozporządzenia nr 966/2012, art. 146 ust. 2 i art. 148 rozporządzenia delegowanego nr 1268/2012 i zasad określonych w dokumentacji zamówienia, a także zasady dobrej administracji i zasady równego traktowania oferentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 kwietnia 2014 r. Federcoopesca i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-312/14)

(2014/C 194/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Federazione Nazionale delle Cooperative della Pesca (Federcoopesca) (Rzym, Włochy); Associazione Lega Pesca (Rzym); AGCI AGR IT AL (Rzym) (przedstawiciele: L. Caroli i S. Ventura, avvocati)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 6 grudnia 2013 r. w sprawie wprowadzenia planu działań w celu uzupełnienia braków we włoskim systemie kontroli rybołówstwa (Action plan – C (2013) 8635 final) w odniesieniu w szczególności do pkt 13, 15, 16 i 17 planu działania załączonego do decyzji.
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona w niniejszym postępowaniu ma na celu uzupełnienie braków stwierdzonych przy stosowaniu przez włoskie organy przepisów wspólnej polityki rybołówstwa

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku lub niewystarczającego uzasadnienia

- W tym względzie skarżące twierdzą, że zaskarżony akt został wydany w celu poradzenia sobie z pewnymi nieprawidłowościami, napotkanymi przy stosowaniu niektórych przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. Rzeczonny akt nie wskazuje jednak tych nieprawidłowości, co uniemożliwia ustalenie procesu logicznego, który doprowadził do jego wydania. Wspomniany zarzut nieważności jest tym poważniejszy, że akt ten stanowi odstępstwo od wcześniejszych aktów prawnych Unii.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia traktatów oraz przepisów dotyczących ich stosowania

— W tym względzie skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja jest wadliwa z powodu naruszenia traktatów i art. 102 ust. 4 rozporządzenia 1224/2009 oraz z powodu braku właściwości. Nie ma ona na celu wzmocnienia systemu kontroli, lecz nakłada nowe obowiązki, nieprzewidziane w aktach podstawowych a wręcz z nimi sprzeczne.

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasad niedyskryminacji, racjonalności i proporcjonalności.

— W tym względzie skarżące twierdzą, że zaskarżona decyzja narusza zasadę niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową, ponieważ ustanawia nowe bardziej uciążliwe obowiązki dla włoskich rybaków. Środki te są ponadto w oczywisty sposób pozbawione jakiegokolwiek racjonalnego związku z realizowanym celem i w swej naturze nieracjonalne oraz nieproporcjonalne, albowiem niemożliwe jest ustalenie związku pomiędzy nałożonymi na rybaków obowiązkami i realizacją celu decyzji.

4. Zarzut czwarty dotyczy bezprawności systemu poważnych naruszeń a w szczególności art. 92 rozporządzenia 1224/2009 i naruszenia zasady stopniowości i proporcjonalności sankcji.

— W tym względzie skarżące twierdzą, że niezgodnie z rozporządzeniem nr 1224/2009 ustanawiającym system stopniowych sankcji, zaskarżona decyzja wymaga automatycznego zawieszenia upoważnienia do połowów w wypadku poważnego naruszenia i definitywnego jego odebrania w wypadku powrotu do naruszenia. Decyzja zastępuje więc przepisy rozporządzenia odmiennym i stosunkowo rygorystycznym systemem automatycznych i nieodwołalnych sankcji. Wydaje się ponadto, że system sankcji ustanowiony przez Plan działania poważnie narusza zasadę stopniowości sankcji, jej proporcjonalności do naruszenia i indywidualizacji sankcji, jako że sankcja obciąża podmiot posiadający upoważnienie niezależnie od tożsamości podmiotu, który popełnił naruszenie.

Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Al-Aqsa przeciwko Radzie

(Sprawa T-276/08) ⁽¹⁾

(2014/C 194/48)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 z 13.9.2008.

Postanowienie Sądu z dnia 9 kwietnia 2014 r. – Al-Aqsa przeciwko Radzie

(Sprawa T-503/11) ⁽¹⁾

(2014/C 194/49)

Język postępowania: niderlandzki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 26.11.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 7 maja 2014 r. – Adler Mode przeciwko OHMI – Cluett, Peabody (Fairfield)

(Sprawa T-139/12) ⁽¹⁾

(2014/C 194/50)

Język postępowania: angielski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 165 z 9.6.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 30 kwietnia 2014 r. – Visa Europe przeciwko Komisji**(Sprawa T-447/12) ⁽¹⁾**

(2014/C 194/51)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Postanowienie Sądu z dnia 28 kwietnia 2014 r. – Deweerdt i in. przeciwko Trybunałowi Obrachunkowemu**(Sprawa T-132/13) ⁽¹⁾**

(2014/C 194/52)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 28 kwietnia 2014 r. – Omega przeciwko OHIM – Omega Engineering (Ω OMEGA)**(Sprawa T-175/13) ⁽¹⁾**

(2014/C 194/53)

Język postępowania: francuski

Prezes drugiej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 147 z 25.5.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 11 kwietnia 2014 r. – Serco Belgium i in. przeciwko Komisji**(Sprawa T-644/13) ⁽¹⁾**

(2014/C 194/54)

Język postępowania: angielski

Prezes czwartej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 24 z 25.1.2014.

Postanowienie Sądu z dnia 5 maja 2014 r. – Volkswagen przeciwko OHIM (StartUp)**(Sprawa T-156/14) ⁽¹⁾**

(2014/C 194/55)

Język postępowania: niemiecki

Prezes ósmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 135 z 5.5.2014.

SĄD DO SPRAW SŁUŻBY PUBLICZNEJ

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 14 maja 2014 r. – Alexandrou przeciwko Komisji

(Sprawa F-140/12) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkurs otwarty EPSO/AD/231/12 — Dostęp do dokumentów — Oddalenie wniosku potwierdzającego o uzyskanie dostępu do pytań wielokrotnego wyboru zadanych w testach wstępnych)

(2014/C 194/56)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Christodoulos Alexandrou (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat R. Duta)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Eggers i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności oddalenia wniosku potwierdzającego, złożonego przez skarżącego do Komisji, o uzyskanie dostępu do kilku pytań zadanych skarżącemu w ramach procesu preselekcji konkursu otwartego EPSO/AD/230-231/12.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Christodoulos Alexandrou pokrywa własne koszty oraz zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013, s. 76.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 14 maja 2014 r. – Delcroix przeciwko ESDZ

(Sprawa F-11/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnik — ESDZ — Szef delegatury w państwie trzecim — Przeniesienie do siedziby ESDZ — Wcześniejsze zakończenie służby na stanowisku szefa delegatury)

(2014/C 194/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Nicola Delcroix (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: początkowo adwokaci D. Abreu Caldas, A. Coolen, É. Marchal i S. Orlandi, a następnie adwokaci D. Abreu Caldas, J.N. Louis i S. Orlandi)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: początkowo R. Metsola i S. Marquardt, pełnomocnicy, a następnie S. Marquardt, pełnomocnik)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji o przeniesieniu skarżącego na stanowisko w siedzibie ESDZ i o zakończeniu pełnienia przez niego służby w delegaturze UE w Dżibuti.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji doręczonej listem z dnia 8 marca 2012 r. w sprawie przeniesienia N. Delcroix do siedziby Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i wcześniejszego zakończenia pełnienia przez niego służby w charakterze szefa delegatury Unii Europejskiej w Republice Dżibuti.
- 2) Europejska Służba Działań Zewnętrznych pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez N. Delcroix.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013, s. 29.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 14 maja 2014 r. – Cocco przeciwko Komisji

(Sprawa F-17/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Członek personelu kontraktowego — Zatrudnienie — Ogłoszenie o przyjmowaniu zgłoszeń do pracy EPSO/CAST/02/2010)

(2014/C 194/58)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Patricia Cocco (Hunting, Francja) (przedstawiciele: adwokaci A. Salerno i B. Cortese)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Berardis-Kayser i G. Berscheid, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności odmownej decyzji Komisji w sprawie wniosku o zatrudnienie skarżącej przedstawionego przez OIL.

Sentencja wyroku

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 25 kwietnia 2012 R. odmawiającej zatrudnienia P. Cocco w charakterze członka personelu tymczasowego należącego do grupy funkcyjnej III.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez P. Cocco.

⁽¹⁾ Dz.U. C 123 z 27.4.2013, s. 30.

Wyrok Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 14 maja 2014 r. – Alexandrou przeciwko Komisji

(Sprawa F-34/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Konkurs otwarty — Ogłoszenie o konkursie EPSO/AD/231/12 — Niedopuszczenie do etapu oceny zintegrowanej — Dostęp do dokumentów)

(2014/C 194/59)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Christodoulos Alexandrou (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat R. Duta)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Eggers i G. Gattinara, pełnomocnicy)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji komisji konkursu EPSO/AD/231/12 o niedopuszczeniu skarżącego do etapu oceny zintegrowanej w ramach tego konkursu.

Sentencja wyroku

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) C. Alexandrou pokrywa własne koszty i zostaje obciążony kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013, s. 58.

Postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej (trzecia izba) z dnia 8 maja 2014 r. – A przeciwko Komisji

(Sprawa F-50/13) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Zabezpieczenie społeczne — Wypadek lub choroba zawodowa — Artykuł 73 regulaminu pracowniczego — Częściowa trwała niezdolność do pracy — Wniosek o odszkodowanie — Oczywista niedopuszczalność)

(2014/C 194/60)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: A (przedstawiciele: B. Cambier a A. Paternostre, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: V. Joris, pełnomocnik, wspierany przez C. Mélotte, avocat)

Przedmiot sprawy

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji w sprawie złożonego przez skarżącego na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego wniosku o dodatkowe odszkodowanie w celu uzyskania pełnego naprawienia poniesionej szkody i krzywdy doznanych w następstwie choroby zawodowej i licznych nieprawidłowości związanych z rozpatrywaniem jego wniosku na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego.

Sentencja postanowienia

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna.
- 2) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 207 z 20.7.2013, s. 63.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL